

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Români, nu răsuflați ușurați!

Cezar A. Mihalache

Deocamdată, regionalizarea se amână! Acesta ar fi mesajul puterii. Iar opoziția, tanțoșă înainte de a fi subtilă și dibace, ar putea pica iarăși în plasa desfătării cu nimicul ca factor și câștig politic major. Nimicul amânării oferite de putere, pe care o falfăie mândră, afișând-o ca pe propria-i victorie. Când, de fapt, victorioasă ar fi fost dacă ar fi desființat din temelii conceptul, l-ar fi eliminat din discursul politic și economic, găsind echivalentului european de la care s-a plecat o altă definiție. Așa, laurii se prefigurează a fi așezați tot pe fruntea cu spini ai pecinginii portocalii și la picioarele pelagrei din cuprinsul maghiarimii politice.

Acum însă, la sfârșitul calamburului maghiaro-cotrocenist, lucrurile pot fi privite și analizate cu alți ochi. Nu, nu este un alt context, dar evidențele au fost despuiate de folia băesciană, scoțând la iveală mizerabila cuantificare, cinică și vrednică doar pentru logica de pokerist de timonă, a ideii care a stat la bază ca un șapte veninos. Avertismentul președintelui transmis de atâtea ori unei opoziții mult prea moale, dacă nu de-a dreptul lașă, pentru a fi capabilă să inițieze măsuri radicale. „Aveți grijă ce vă doriți!”.

Pentru că, cel puțin în ultimele luni, nu putem nega opoziției, ca pretendent la rocadă, o evoluție în forță, din nefericire una lipsită de substanță, plină doar de eufemisme și crâcneli de mahala, în tentația abordării puterii.

O opoziție care a jucat mult prea multă vreme în defensivă, tergiversând lansarea de proiecte economice, tocmai pentru a nu se vedea pusă față în față cu guvernarea țării în condiții de criză, pentru a mai avea acum pretenția de a se răfui cu puterea.

Și totuși, simțind o îmbunătățire în perspectivă a lucrurilor, opoziția a ieșit la un atac preelectoral, muștind pofta guvernării pe la colțurile baronilor. Este posibil dară ca Traian Băsescu, în lipsa argumentului „criză”, prezentat pe post de sperietoare act-

rilor politici de cârpă care nu-și doreau ocârmuirea țării decât în situații de liniste, să fi umflat la cote imense, chiar și pentru cei vizați pro bono, a principalei probleme pe care a avut-o de rezolvat orice guvern în procedura de asigurare a puterii. Pentru că, un lucru nu poate fi negat. În România ultimilor ani, doi au fost factorii de instabilitate. Pretențiile maghiarimii politice și criza economică. Or, criza se va risipi, iar cum șansa ca acest lucru să se potrivească mânășă cu pragul alegerilor viitoare, Traian Băsescu a dat o nouă dimensiune amenințării maghiare, pentru a compensa eventuala involuție a

celeilalte amenințări. Criza economică.

De acum, în orice clipă ar încerca să acceseze guvernarea, opoziția ar avea în față un factor mult mai puternic în răsturnarea fragilului echilibru politic. Pretențiile maghiarimii politice, acestea ajungând la o dimensiune grotească prin vântul în pupa asigurat persuasiv chiar de dinspre Cotroceni. Lucrurile au fost tranșante, noțiunea regionalizare fiind lansată special la nivelul real pe care și-l dorea maghiarimea politică (deși nu acum), de enclavizare a țării, pentru ca PSD, ca posibil alternant la putere să nu mai aibă terenul necesar tergiversării pretențiilor maghiarimii cu lucruri de mai mici dimensiuni. S-a ajuns iarăși la amenințarea lui Traian Băsescu: „Aveți grijă ce vă doriți!”. Numai că, dacă în urmă cu o jumătate de an, nada era lansată cu amenințatorul cârlig al crizei economice, acum ea a fost atârnată chiar în vârful pretenției maghiare. Este de așteptat așadar ca opoziția să-și mai domolească poftele de alternare imediată la putere, fiind conștientă ca dacă va chema acum UDMR-ul să-i acopere peticele lipsă din fața de masă pe care vrea să așeze bucatele puterii, va trebui să-i ofere din start regionalizarea, nu ca megajudețe, ci exact în formula de arteră către Ungaria.

Traian Băsescu a jucat la cacealma, aducându-ne mai aproape de fărâmișarea țării. A făcut-o dintr-un interes meschin, doar pentru a înfrâna pofta de putere a opoziției, fără a-l interesa că a consumat practic argumentele și momelile care ar fi putut

aduce UDMR-ul pe lângă oricare alt partid de guvernare pentru cel puțin două cicluri electorale. A scurtcircuitat exact zona de negociere pe care se baza PSD în încercarea de a aduce UDMR la troaca puterii de partea sa. Ceea ce va crea o buleversare în creionarea unor viitoare strategii, căci, dacă ar marja acum pe relansarea invitației către UDMR de a ieși cumva de la guvernare pentru a veni lângă ea, formațiunea social-democrată ar trebui să ofere exact capitalul promovată de Traian Băsescu. Regionalizarea dar nu cea formală, cea a așteptării, cea tergiversată pe criterii economice, ci aceea finală. De enclavizare. În plus, pe lângă chestiunea maghiară, Traian Băsescu a răsucit și impertinența țigănească, un factor care va trebui reconsiderat probabil la o altă dimensiune. De celaltă parte, Traian Băsescu a împins și UDMR într-o zonă în care îi limitează posibilele alegeri tocmai prin afișarea forțată a pretențiilor pe care liderii maghiarimii politice este evident că ar fi vrut să le țină mascate până la momentul oportun, dând peste cap deja celebra strategie a pașilor mici abordată de UDMR încă de acum 20 de ani.

Astfel, UDMR a fost împins într-o cadență care ar speria orice partid care și-ar asuma acum guvernarea bazându-se pe sprijinul maghiarimii politice.

Băsesculizarea generală...

Romeo Tarhon

Televiziunile și ziarele, prinse și aprinse de declarațiile incendiare ale Băsescului, toarnă la greu gaz pe focul subiectului diversionist și fitilist legat de abdicarea regelui Mihai, ca act de trădare sau de salvare națională, subiect scăpat și scăpărat ca din joacă de către președinte. Îi place să se joace cu focul... Și cu răbdarea națiunii...

Îmi dau și eu cu părerea, că n-o fi foc, nu mai foc decât își dă cu presupusul Mircea, fratele cotrocenului și decât își dau toți analiștii, ziariștii, postacii și răspândacii. În ceea ce privește abdicarea forțată a regelui eu sunt pentru contra, imparțial cum mă știu (dar nu mă știu și alții) și formulez evenimentele istorice astfel: Comunismul și rușii l-au forțat pe tânărul rege Mihai să abdice de bună voie... L-au forțat să nu opună forță, să țină cont de forța

împrejurărilor, să își trăiască viața... Doar nu este un Romanov... Sau un Antonescu (nu cel de plastelină de azi...). Se neglijează faptul că nici rușii și comuniștii nu se așteptau la o detronare fără intrarea în forță. Pregătiseră acțiuni de forță majoră la care s-au văzut s-au văzut forțați să renunțe fiindcă regele nu a forțat nota.

A lăsat țara pe mâna și mânia comuniștilor, și-a luat jucăriile și medaliile de la prietenii dușmani(!) și a plecat cu mama... Costul Revoluției din 1989 a fost de circa 1000 de vieți de tineri. Prețul rezistenței regale față de crotopirea României de către Stalin și comuniștii trădători ar fi fost tot de 1000 de vieți tinere, dacă este așa cum se susține, fără probe serioase, că i s-ar fi condiționat regelui: abdicarea sau împușcarea a unui lot de 1000 de viteji nevinovați... Dar nici pe fratele cotrocenului, Mircea Băsescu, nu îl pot lua în

serios când o pleznește afirmând că Traian (al lui...) ar fi preferat să fie împușcat decât să abdice... Deși este evident că de fapt așa se întâmplă: nu se retrage și pace...

A naibii de ispititoare și la cap urcătoare este și puterea asta, cum le ia mințile celor care gustă din cupa cu dulce otravă, se mai miră de copiii care gustă iarba dracului... Astăzi, da, sunt

sigur, ar prefera să fie împușcat asemenea lui Ceausescu decât să demisioneze și să își asume eșecul, dezastrul, înfrângerea...

Pentru a-și demonstra falsa importanță istorică, pentru a-și automăguli orgoliul cu falsa sa imagine despre sine, de luptător biruitor pentru țară și popor, ar fi în stare mai bine să înghită glonțul, direct prin gât și piept, decât să recunoască în fața națiunii tragicul adevărul: după cei șapte ani de domnie, vorba baladei, ca șapte văi și-o vale-adâncă, daulică dodo, lupii ne mănâncă... Fiindcă, oricât și oricum am vrea să ne amăgim și să îl mințim ca să nu îl dezamăgim pe președinte, țara s-a dus la vale din vale în vale pe timpul domniei sale. Pace socială nu a fost, exodul românilor nu a încetat, din contră, s-a generalizat, prăpastia dintre bogați și săraci s-a căscat și mai și, dreptatea a murit, justiția s-a legat cu și mai multe basmale negre la ochi, clasa politică s-a ferecat în turnul de veghe de unde pândește, la un poker, la o miuță, cu valizele pregătite, să o șteargă dacă arde țara,

corupții, oligarhii, interlopia au izbutit să și-i facă nași și cuscri pe ai mai mari și mai tari nași și cuscri, inclusiv pe Băsești, locurile de muncă, plătite cât de cât decent, se dau indecent pe șpagă și pe sex, mai nou se dă șpagă nu doar să ocupi un post, ci să îl și păstrezi, s-a consacrat astfel taxa de protecție pe locul de muncă, românii sunt de două ori mai datornici la bănci, țara este de câteva ori mai îndatorată pe câteva generații la marii cămătari ai lumii, industria este în sfârșit la pământ, pământul este la pământ, hrana se importă, se obține la rețortă, chimic, mâncăm din hipermarketuri euroînlocuitori cu gust de mâncăr, taxele, impozitele, accizele, valoarea adăugată pe valoarea adăugată, facturile, energia, benzina, curentul, medicamentele și toate s-au dublat ca preț

(continuare în pagina a 4 - a)